

Srečna Nanika, da ji je Bog dal dobro glavico; srečna, da ji je dal skrbno mamico; srečna, da lahko hodi v šolo! Koliko veselega ji je še prisojenega! Drugo poletje pojde k sv. birmi. Izbrano imajo že mati ljubeznivo botrico. Ta je že namenila, da dá Naniki za darilo lepo molitveno knjižico. Potem bo že iz knjige molila pri sv. maši in z odraslimi vred iz knjige častila Najsvetejše. Da, že prvo šolsko leto se bo Nanika toliko privadila čitanju.

Med drugimi lepimi dnevi, ki čakajo Nanike ob njenem šolanju, bo pač najlepši in najveselejši dan prvega sv. obhajila. Upamo, da ga bo doživela morda še prej kot katera starejših součenk, ker si ga bo prej zaslužila s pridnostjo in učlivostjo.

Glejte, koliko najlepšega in najbolj veselega v življenju užije človek ravno za časa svojega šolanja. Kdo bi se torej bal v šolo? F. G.

Babica je umrla . . .

Solnce je ljubko sijalo. Na klopici pred hišo je sedela stara ženica. Glava ji je globoko klonila, in hrbet se ji je krivil. Obraz je imela razbrazdan, roke vele, koža je postala preohlapna. Oči je imela uprte v tla in je bila zamišljena, kakor bi sanjala o srečnih dneh, ki so bili . . .

Pred njo so skakali njeni vnuki in se igrali. Zdajpazdaj so se kaj sporekli, pa so se obrnili in so bili zopet dobri. Starka se je predramila, pogledala po otrocih in se zopet zamislila. Ustna so ji šepetala: Srečni otroci, ki ste mladi in ker imate skrbno mater! Jaz sem jih pa tako zgodaj izgubila. Pa vse gre . . . Leta so se tudi meni nagromadila. Nič dobrega me ne čaka na svetu. Globok grob že vidim odprt. Vanj me bo kmalu potisnila blede smrt . . . Veliko sem trpela, Bog bodi milostljiv moji duši v poslednji uri! . . . In bridko je ženica vzdihnila, da so pogledali otroci nanjo.

Starejši deček Karle jo začudeno pogleda in vpraša: „Zakaj ste pa tako vzdihnili, babica?“

„Le igray se, Karle, in vesel bodi, ker si še mlad! Prekmalu pride čas, ko ti bodo ovenela lica... Tudi ti boš takrat vzdihal. Bal se boš smrti, ki bo stala pred teboj.“

„Babica, vi ne smete umreti... Kdo bo pa ostal potem pri nas, kadar bosta šla mama in ata z doma?“

Nasmehnila se je starka, a odgovorila ni nič. Nekako bridek je bil tisti nasmeh. Potem pa se je zopet zamislila: Ne ve otrok, kaj je življenje, da malo časa traja, da se pripravljamo za večnost, potem pa pride neizprosljiva smrt, ki je ne morejo odvrniti ne bridki vzdihi, ne mile prošnje. Gluha je smrt za vsako besedo in ne vidi solz vzdihujočega. Kar je rodila priroda, postane rop smrti. Nanagloma se prikrade kakor ropar, položi svojo koščeno roko na človeka, in ni ga več...

„Babica, pogledjte, kako so črešnje že rdeče! Ali jih smemo pokusiti?“

„Saj še niso zrele. Le počakaj še, Karle, da bodo popolnoma rdeče.“

„Saj je že bil sveti Vid. Večkrat ste rekli, da sveti Vid je črešenj sit.“

„Tako je bilo včasih, a sedaj je drugače. Nekdaj je bilo na svetu prijetno življenje, sedaj pa se je vse popačilo; še drevesa so se izneverila. Lepo se je nekoč živelo; toda kje je zdaj tisto življenje? Potopilo se je v dolgo večnost in vse se nam zdi kakor bajka, ki se ne more nikoli več vresničiti...“

Kašelj je začel dušiti starko, in odšla je v izbo. Karle pa je šel s povešeno glavo med bratce in sestrice in je bil žalosten, ker ni nič opravil pri babici. Rad bi bil pokusil rdečo črešnjo, ki se mu je tako sladko smejala. Gledal je na drevo in vsaka se mu je zdela lepša od druge.

„Kaj pa, ko bi naskrivaj sklatil katero? Nič ne bodo vedeli; saj ne vedo, koliko jih je.“

Tiho se priplazi v sobo, da vidi, če gleda skozi okno babica. Na postelji je bila babica, oči zaprte in komaj slišno je dihala.

„Spijo“.

Nalahko je odšel Karle iz izbe, pa pod črešnjo. Kmalu so stali tam vsi otroci in so klatili polrdeče črešnje. Najmlajši Jožek se je stegal in stegal, a ni mogel doseči veje. Prosil je Karleta. A ta mu ni hotel odtrgati nobene. Jožek je nakremžil obraz ter se spustil v jok. Zaslišale so se stopinje, ozrli so se otroci in zašepetali: „Mama gredo, bežimo!“ In vsi so se poskrili, kamor se je kateri mogel.

Drugi dan sta šla zopet na njivo mati in oče, doma pa so ostali le babica in otroci. Starko je kašelj dušil, težko je dihala. Več ni mogla biti pokoncu in je legla. Otroci so skakali pred hišo, Karleta pa so zopet izvabile črešnje. Rad bi jih bil nekaj nabral, toda kaj, če ga zasačijo babica? Povedali bodo mami, ali morda še očetu, in šiba bo pela. Šel je v izbo, kjer so ležali babica. Oči zaprte in komaj slišno so dihali, kakor včeraj . . .

„Spijo“, je zašepetal Karle in odšel. Obiral je črešnje sebi in vsem drugim. Tačas pa se je babica borila s smrtjo. Klicala je otroke, a nikogar ni bilo blizu. Umrta je brez pomoči, brez luči . . .

S polja so prišli mati in so našli na postelji mrtvo babico. Budili so jih in budili, toda ženica se ni predramila. Oči so bile polzaprte, ušesa gluha, srce ni več utripalo. Prišli so sosedje ter molili rožni venec. Karle je strmel na mrtvo babico, ki je bila tako dobra in skrbna. Tudi drugi so strmeli. Nemo so poslušali lahke padce jagod na rožnem vencu in zamolklo molitev, ki je kipela iz src in spremljala dušo umrle babice v nebo . . .

Zunaj pa je zorela črešnja in zorila sladki sad. Dolgo ne bodo zdaj tiste črešnje, ko ni več babice. Dozorele ne bodo, kakor je babica . . .

Anton Cvet.

